

Gezien de stukken en de processen-verbaal vervat in het penaal dossier;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn vordering;

Gehoord beklaagden in hun antwoorden en verdediging;

*****

Overwegende dat eerste beklagde op 4/2/02 aan de verbalisanten verklaarde dat hij samen met tweede beklagde eigenaar was van de grond met het eropstaande weekendverblijf, gelegen te

Dat zij samen het onroerend goed aankochten in 1995.

Dat het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente op 15/4/96 voor voornoemd perceel een bouwvergunning verleende, strekkende tot het bouwen van een weekendverblijf en berging na rooien bomen.

Dat eerste en tweede beklagde sedert 21/8/01 hun hoofdverblijfplaats namen in dit weekendverblijf.

Dat beklagden de hoofdfunctie van het door hen bewoonde onroerend bebouwd goed derhalve gewijzigd hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen.

In rechte

Overwegende dat de verdediging van beklagden stelt dat er geen wijziging aan het onroerend goed werd uitgevoerd en zij de woning nog steeds betrekken in de staat waarin zij het destijds hebben opgetrokken en waarvoor een bouwvergunning werd afgeleverd door de gemeente zodat het materieel element van het misdrijf niet bewezen is.

Dat het Besluit dd 14/4/2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen in art 2§1 evenwel bepaalt dat een stedenbouwkundige vergunning nodig is van zodra één van de hoofdfuncties van een onroerend goed (te weten

18°

wonen, verblijfsrecreatie, dagrecreatie, landbouw in de ruime zijn handel - horeca - kantoor functiediensten en industrie-ambacht) geheel of gedeeltelijk worden gewijzigd in een andere van deze hoofdfuncties

Dat in casu de wijziging van de hoofdfunctie verblijfsrecreatie in wonen derhalve vergunningsplichtig is

Dat beklagden vervolgens stellen dat in hunner hoofde sprake is van onoverkomelijke dwaling, en gelet op het ontbreken van het moreel element van het misdrijf, zij dienen te worden vrijgesproken.

Beklaagden zijn immers van oordeel dat zij werden misleid door de houding van de gemeente die hen niet alleen zonder problemen inschreef in het bevolkingsregister maar tevens de nodige aansluitingen op de nutsvoorzieningen uitvoerde en hen gemeentebelasting deed betalen.

Dat de stelling van beklagden ter terechtzitting dat zij zonder enige moeilijkheid werden ingeschreven in het bevolkingsregister evenwel in strijd is met hun verklaringen in het strafdossier.

Dat eerste beklagde op 4/2/02 immers zelf verklaarde dat hun eerste aanvraag tot inschrijving in het weekendverblijf werd geweigerd door de gemeente en zij tegen deze beslissing beroep aantekenden bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

De houding van het gemeentebestuur kan beklagden dan ook bezwaarlijk hebben doen dwalen.

Dat het schrijven van de Burgemeester dd 1/10/94, neergelegd door de verdediging van beklagden duidelijk verkiezingspropaganda is waaruit evenmin kan worden afgeleid dat de gemeente een gedoogbeleid zou voeren.

Dat ook gebieden voor verblijfsrecreatie worden aangesloten op nutsvoorzieningen zodat de verdediging van beklagden ook hier faalt in haar poging te bewijzen dat beklagden hebben gedwaald.

Dat beklagden gemeentebelasting dienden te betalen als gevolg van hun keuze om zich te laten inschrijven op het adres _____ te _____ als hebbende daar hun hoofdverblijfplaats.

Dat de belastingsplicht dan ook een gevolg is van de door henzelf gestelde delictuele handeling.

Dat in hoofde van beklagden dan ook geen sprake kan zijn van onoverwinnelijke dwaling.

Dat ieder individu weliswaar recht heeft op bewoning en behoorlijke huisvesting doch dat dit recht aan beklagden niet wordt ontnomen door het verbod om op permanente wijze te wonen in het door hen gebouwde onroerend goed te

Dat tot slot het argument van beklagden dat er in het verleden plannen waren om de zone waarin het onroerend goed van beklagden ligt te regulariseren en om te vormen naar woonzone doch dat deze plannen werden tegengehouden door bepaalde grote families niet alleen door geen enkel stuk gestaafd wordt maar tevens geen afbreuk doet aan de huidige situatie, nl dat het gebouwd onroerend goed van beklagden gelegen is in een gebied met als hoofdfunctie verblijfsrecreatie.

Dat de tenlastelegging in hoofde van beklagden weerhouden, de Rechtbank bewezen voorkomt.

Dat de verdediging van beklagden in ondergeschikte orde de Rechtbank verzoekt hen de gunst van de opschorting te verlenen.

Dat de Rechtbank, gelet op de gegevens uit het strafdossier, niet ingaat op dit verzoek.

Strafmaat

Rekening houdend met de aard van de tenlastelegging, beklagden stellen hun individueel belang boven het algemeen belang, gedrag dat niet kan worden getolereerd, de persoonlijkheid van beklagden, komt het de Rechtbank gepast voor hiernavolgende bestraffing op te leggen.

Herstelvordering

Overwegende dat het College van Burgemeester en Schepenen in zitting van drie juni 2002 besliste een herstelvordering in te stellen nl het staken van het strijdig gebruik (stuk 19 van het strafdossier).

Dat uit de door de verdediging van beklagden ter zitting d.d. 29 oktober 2003 neergelegde stukken evenwel blijkt dat beklagden thans woonachtig zijn te

Dat de gevorderde herstelmaatregel derhalve zonder voorwerp is geworden.

Gezien de hierna volgende artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 183, 184, 185, 189, 190, 190 bis, 191, 194 en 195 ;

Wet van 17 april 1878 houdende voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering ;

Strafwetboek, art. 40, 44, 65, 66 en 100 ;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en vijfde lid en 65 ;

Gecoördineerd decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening, art. 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146 al. 1° lid- 1°(en 2° lid) , 147, 149 en 204 ;

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 8 ;
Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten,
art. 1 ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd
door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 decem-
ber 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke
gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK RECHTDOENDE:
OP TEGENSPRAAK

Zegt dat er geen aanleiding is om in te gaan op het verzoek tot opschorting van de
uitspraak der veroordeling.

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde -ELK- tot een geldboete van
VIJFTIG EURO met 40 dec verhoogd, **250 euro** bedragende.

VEROORDEELT beklagden elk tot de helft der gerechtskosten deze in hun
geheel begroot op **136,06 euro**;

VERSTAAT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd de
uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf
van 15 dagen.

SPREEKT bovendien de verplichting uit om een bedrag van TIEN euro, met
veertig dec. verhoogd, VIJFTIG euro bedragende, te betalen bij wijze van bij-
drage tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke
gewelddaden nl. in casu éénmaal deze bijdrage.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van 25 euro in uitvoering van
art. 91 van K.B. 28.12.1950 en wijzigingen houdende het algemeen reglement op
de gerechtskosten in strafzaken;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van : ZESENTWINTIG NOVEM-
BER TWEEDUIZEND EN DRIE der achttiende kamer, zittinghoudende in cor-
rectionele zaken;

Aanwezig:

Mevr. alleenrechtsprekend rechter;

De Heer .- Substituut- procureur des Konings;

De Heer , griffier.